

Türkiye’de Anti-Semitizm Yahudi Soykırımını Yadsıma ve Anti-Semitizm Suç Sayılabilir mi?

AKP’nin Ankara İl Başkanlığı’nın internet sitesinde “Hitler’in Yahudileri fırınladığı, kalabalık kitleler halinde öldürdüğü iddiaları da tarihi gerçeklere uymamaktadır” beyanı, İslamcı yayın organlarında bu doğrultuda sık sık çıkan soykırımı inkâr haberleri doğrultusunda bir gelişmedir

Av. Cem Murat Sofuoğlu

Semitizm kelimesi, Nuh’un üç oğlundan en büyüğü olan Shem’den kaynaklanır. Shem, Kitab-ı Mukaddes’in Latince ve Yunanca çevirilerinde Sem’e dönüşmüştür. İnanişâ göre Sem daha sonra İbranile-
rin atası olmuştur.

Anti-semitizm ise bütün Yahudilerden, sırf Yahudi oldukları için nefret etmektir. Bu terim siyasi bir program olarak ilk kez 1879 yılında, Habsbourg monarşisinin başkenti Viyana’da kullanılmaya başlandı.

Aslında, Yahudi nefreti Hristiyanlığın ortaya çıktığı dönem kadar giden eski bir gerçektir. Bu nefretin kökleri çok eskilere dayansa da ortaçağdaki anti-semitizm düşmanlığı, esas olarak dinsel kavramlarla belirlenmiştir; çünkü Yahudiler, İsa’yı öldürmüşlerdi. 15. yüzyıldan itibaren anti-semitizm olgusu yeniden tanımlandı ve artık ırksal bir temele oturtuldu.

Nazilerin ünlü “İrk Yasaları”nı hazırladıkları ve bu anlamda, Nazi ideolojisinin merkezi olan Almanya’nın Nuremberg şehrindeki Aziz Sebold Kilisesi’nin ön yüzündeki kabartmalarda, 1320 yıllarında yapıldığı tahmin edilen ve Yahudileri aşağılayan betimlemeleri görmek mümkündür.

Benzer kabartmalar tüm Orta Avrupa’da, Brandenburg Katedrali’nde, Köln’de, Ratisbonne’da, Upsala’da halen mevcuttur. Nuremberg şehrinde 1298, 1349 ve 1499 yıllarında “pogromlar” düzenlenmiş, binlerce Yahudi öldürülmüş ve sağ kalanlar da sürülmüştür.

Dinsel kökenli olan bu nefret, Naziler tarafından 20. yüzyıla uyarlanmıştır. Sonuç olarak anti-semitizm, Naziler tarafından icat edilmiş ve Almanya’ya özgü bir kavram değil, tamamen Avrupalı, bu kıtada hep yaşayan ve zaman geçtikçe canavarlaşan bir düşüncedir.

Osmanlı İmparatorluğu ise hiçbir zaman anti-semit olmamıştır. Tam tersine, 1492’de İspanya’dan kovulan Yahudilere

kucak açmış ve yıkılana dek Yahudiler, Rum ve Ermenilerle beraber “millet” sistemi içinde yaşamışlar ve Osmanlı’ya hiçbir zaman sorun çıkarmayan en sadık azınlık olarak kalmışlardır.

Yahudiler için sorunlar, Cumhuriyet ile beraber ufak da olsa başlamıştır. Cumhuriyet’in ilk yıllarında, ülkedeki Ermeni ve Rum nüfus azaldığından, azınlıklara karşı eleştirilerde hedef Yahudiler olmuştur. Kültürel anlamda Türkleştirme politikasının sonucu olarak Yahudilerden, Türk toplumu ve kültürü ile kaynaşmaları ve Türkçe konuşmaları talep edilmiştir. Ancak, Almanya’da Almanlaşmış Yahudileri, Alman toplumundan çıkarmak için çaba gösterilirken, Türkiye’de hedef Yahudileri Türkleştirmekti.

Bu arada 1934 Temmuz’unda, Nazi yanlısı ırkçı bir derginin kışkırtmaları ve o tarihlerde çıkarılan Mecburi İskân Kanunu’nun da etkisiyle Kırklareli, Edirne, Çorlu, Tekirdağ, Uzunköprü, Çanakkale v.b. Trakya’nın birçok şehrinde Yahudilere karşı sürdürülen tehdit ve boykotlar sonunda fiziki saldırılara, tecavüzlere, yağmalama eylemlerine dönüşmüş ve bir haham öldürülmüştür. Bu olaylar üzerine on binin üzerinde Yahudi evlerini

Sırf Yahudi olduğu için öldürülen dış hekimî Yasef Yahya cinayeti ve 2005 yılında Hitler’in “Kavgam” eserinin 11 yayınevi tarafından yüz bini aşkın sayıda basılması, son olaylarla birlikte düşünüldüğünde, toplumda potansiyel ve aktif bir anti-semitizmin mevcut olduğu gerçeğini ortaya çıkarmaktadır

bırakıp, İstanbul’a sığınmışlardır.

Bu tarihlerde (1933) Nazilerin iktidarı ele geçirmelerinin, münferit birkaç olay dışında Türkiye’de çok fazla etkisi olmamıştır. Aksine Türkiye, Almanya’dan kovulan Yahudi bilim adamlarını ülkeye kabul ediyordu. Hatta 1935 yılında, Cumhuriyet döneminde ilk kez Yahudi adaylar da TBMM seçimlerine katıldılar ve bir Yahudi, Samuel Abravaya (Marmaralı), Cumhuriyet tarihinin ilk azınlık milletvekili olarak seçildi.

Ancak 2. Dünya Savaşı’nın başlaması ve Nazi Almanyasının kısa sürede Fransa ve Batı Avrupa’yı işgal etmesi, ardından Yunanistan, Bulgaristan, Romanya’ya girmesi ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’ne (SSCB) saldırarak kısa sürede

büyük zaferler kazanması, 1940'lı yıllardan başlamak üzere ve esas olarak, Almanya'yı kızdırmama düşüncesiyle Türkiye'de Yahudi karşıtı hareket ve düşüncelerin gelişmesine neden olmuştur. Ancak bu değişiklik ideolojik değil, tamamen savaşın getirmiş olduğu "real - politik" ve pragmatik bir tavrıdır.

1941 sonunda, denizyoluyla Türkiye'ye sığınmak isteyen (Struma Gemisi) Yahudiler ülkeye kabul edilmemiş; Anadolu Ajansında çalışan Yahudiler bizzat Başbakan'ın talebi üzerine işten atılmış; unutulmuş bulunan "Vatandaş, Türkçe Konuş" kampanyaları yeniden başlamış; askeri okullara aday alınmasıyla ilgili resmi ilanlarda ilk defa olarak adayların Türk ırkından olma koşulu getirilmiş; Nazi Almanyası'nın en güçlü olduğu tarihlerde, 11 Kasım 1942'de çıkarılan Varlık Vergisi, içine Ermeni ve Rumları da alarak, esas olarak Yahudileri mülksüzleştirmiş ve birçoğunun zorunlu çalışmak üzere Aşkale'ye gitmesine neden olmuştur. Aslında bu yasa anti-semit değil, azınlık karşıtı bir uygulamaydı ve onları, ekonomik ve sosyal olarak tasfiye etme amacı taşıyordu.

1943 yılında savaşın Almanya'nın aleyhine gelişmesiyle beraber, Türkiye'nin bu ülke ile ilişkileri soğumaya başladı. Varlık Vergisi uygulamasına son verildi. Aşkale'ye gönderilenler geri döndüler; anti-semit yayınlar sınırlandı; 1943 sonbaharındaki ara seçimlerde Avram Galanti adlı Yahudi milletvekili seçildi; Boğazlardan geçmesine göz yumulan Alman savaş gemileri durdurulmaya başlandı; 1944 yılında Almanya'ya, savaşın temel hammaddelerinden olan krom ihracatı durduruldu; İrkçı ve Turancı olarak bilinen Nazi yanlıları tutuklanmaya başlandı ve nihayet 1945 Şubat'ında Türkiye Almanya'ya savaş ilan etti.

Görüldüğü gibi, Türkiye'deki anti-semitizm savaşın seyrine göre belirlenmiştir. Savaşın sonunda anti-semitik rüzgârlar dinmiş olsa bile, Yahudiler 1940 - 1943 yılları arasında yaşadıklarını unutmadılar ve İsrail devletinin 1948 yılında kurulmasıyla birlikte, toplu halde buraya göç etmeye başladılar.

Günümüzde ülkemizde rastlanan anti-semitizm daha çok İslami kesimde görülmektedir. Bunun sebebi hiç kuşkusuz İsrail ile Araplar ve Filistinliler arasında süregelen uyuşmazlık ve İsrail'in bu Müslüman halklar üzerinde hâkimiyet kurmasıdır.

Ülkemizde İslami kesimde görülen ve Ortadoğu'daki bu ezeli uyuşmazlıktan kaynaklanan anti-semitizm, 2. Dünya Savaşı'nda yaşanan Yahudi soykırımını yadsıyan ve Hitler'i soykırımda haklı gören bir noktaya varmıştır.

Soykırımı yadsıma ve soykırımın bir Yahudi propagandası olduğu konusundaki yazılar, kitaplar, yayımlar İslami kesimde bol miktarda mevcuttur.

İsrail'in son Gazze saldırısından sonra, AKP'nin Ankara İl Başkanlığı'nın internet sitesinde "Hitler'in Yahudileri fırınladığı, kalabalık kitleler halinde öldürdüğü iddiaları da tarihi gerçeklere uymamaktadır." beyanı İslamcı yayım organlarında bu doğrultuda sık sık çıkan soykırımı inkâr haberleri doğrultusunda bir gelişmedir.

Osmangazi İlçesinde ortaya çıkan "Köpekler girebilir, Yahudiler ve Ermeniler giremez" ve Antalya'da bir otelde bulunan "Yahudiler Giremez" pankartları; Kayseri'de Hitler'in ruhu için helva dağıtılması; İstanbul'da asılan büyük boy "Sen Musa'nın Çocuğu Olamazsın" pankartları İslami kesimde mevcut olan anti-semitizmin toplumda giderek yaygınlaştığının göstergesidir.

2003 yılında sinagoglara saldıran El Kaide militanlarının Türk oldukları; aynı yıl sırf Yahudi olduğu için öldürülen diş hekimisi Yasef Yahya cinayeti ve 2005 yılında Hitler'in "Kavgam" eserinin 11 yayınevi tarafından yüz bini aşkın sayıda basılması, son olaylarla birlikte düşünüldüğünde, toplumda potansiyel ve aktif bir anti-semitizmin mevcut olduğu gerçeğini ortaya çıkarmaktadır.

Dışişleri Bakanlığı tarafından TBMM'ye gönderilen bir raporda sayıları 25 bin civarında olan (22 bini İstanbul'da yaşamakta) Yahudi toplumu, kamuoyuna yansıyan haber, yazı ve demeçlerden anlaşıldığı gibi, iktidar partisi AKP'nin bile dahil olduğu bu anti-semitik dalgadan, büyük bir endişe ve tedirginlik duymaktadır.

Hâlbuki Türkiye, 1948 tarihli Soykırım Suçunun Önlenmesine ve Cezalandırılmasına İlişkin Sözleşme'yi imzalamış ve bu Sözleşme'nin 1. maddesi uyarınca, ister barışta, ister savaşta soykırımın bir devletler hukuku sorunu olduğunu kabul edip, bunu cezalandırmayı taahhüt etmiştir.

Ardından Türkiye, 26-28 Ocak 2000 tarihinde Stockholm'de düzenlenen Uluslararası Soykırım Konferansı'na katılmış ve konferans sonunda soykırımın okullarda ders programlarına alınması sonuç bildirisini imzalamıştır (ancak bugüne kadar hükümetlerin hiçbiri böyle bir hazırlık yapmamıştır).

Yine Türkiye, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 1 Kasım 2005 tarihli oturumunda Auschwitz Toplama Kampı'nın kurtuluşu olan 27 Ocak 1945 tarihine izafeten, İsrail tarafından verilen ve 27 Ocak gününün "Uluslararası Yahudi Soykırımını Anma Günü" olarak ilan edilmesini kabul eden karar tasarısını destekleyen, dört İslam ülkesinden biri olmuştur.

Hükümetin, hepsi birer Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olan 25 bin Yahudi'yi rahatlatması ve bu anti-semitik gelişmeyi bir ölçüde durdurabilmesi için yapması gereken, Avrupa'da birçok ülkenin yaptığı gibi, Yahudi soykırımını yadsımayı ve anti-semitizmi suç kabul eden bir yasayı (bir madde halinde Türk Ceza Kanunu'na eklenebilir) derhal çıkartmaktır. Böyle bir yasa için hazırlık yapılması bile -özellikle uluslararası kamuoyunda çok olumlu bulunacaktır. Söz konusu talep, yukarıda özetlemeye çalıştığımız tarihsel süreç, günümüzde yaşadığımız olaylar karşısında çok fazla idealist mi kalıyor?

1- Pogrom: Rusça, Yahudi katliamı anlamına gelir.

